

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 października 2020 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie X P 998/19: zasądził od pozwanego Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w W. na rzecz powoda S. Z. (1) kwotę 7 053,15 zł (siedem tysięcy pięćdziesiąt trzy złote piętnaście groszy) brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty (pkt 1) ; oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) ; nadał wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 8 650 zł (osiem tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych) brutto (pkt 3) ; zasądził od powoda S. Z. (1) na rzecz pozwanego Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w W. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu stosunkowo rozliczonych kosztów zastępstwa procesowego pozwanego (pkt 4); obciążył i nakazał pobrać od pozwanego Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 133,33 zł (sto trzydzieści trzy złote trzydzieści trzy grosze) tytułem stosunkowo rozliczonej, nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której powód był ustawowo zwolniony (pkt5).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Powód, od dnia 1 grudnia 1991 roku, był powołany na stanowisko Dyrektora Oddziału (...) KRUS w Ł..

Oświadczeniem z dnia 13 marca 2013 roku, stosunek pracy powoda został rozwiązany na podstawie art. 52 k.p. S. Z. nie otrzymał wówczas aktu odwołania.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 roku w sprawie XI P 189/13 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo S. Z. o przywrócenie do pracy.

Wyrokiem z dnia 22 września 2016 roku, wydanym w sprawie VIII Pa 52/16, Sąd Okręgowy w Łodzi, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że przywrócił powoda do pracy w KRUS na dotychczasowych warunkach pracy i płacy.

Pismem z dnia 23 września 2016 roku kierowanym do Prezesa KRUS A. S. powód zgłosił gotowość do niezwłocznego podjęcia pracy na zajmowanym dotychczas stanowisku Dyrektora Oddziału (...) KRUS w Ł..

W odpowiedzi Prezes KRUS określił dzień rozpoczęcia przez powoda świadczenia pracy na 13 października 2016 roku, po uprzednim dostarczeniu zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na dotychczasowym stanowisku.

W dniu 17 października 2016r., S. Z. (1) rozpoczął świadczenie pracy, w związku z przywróceniem go do pracy. W dniu 30 kwietnia 2017r. ustał stosunek pracy powoda z pozwanym.

W wykonaniu zobowiązania Sądu Okręgowego, na potrzeby postępowania, prowadzonego między stronami o sygnaturze VIII P 4/17, strona pozwana dokonała obliczenia hipotetycznego wynagrodzenia rocznego powoda za rok 2016 – wyniosło ono 6 416,73 złotych.

Pismem z dnia 15 października 2019 roku powód wezwał pozwaną do wypłacenia mu w terminie 14 dni kwoty 6 416,73 złotych tytułem należnego świadczenia – dodatkowego wynagrodzenia rocznego za cały 2016 rok.

W odpowiedzi na w/w pismo powoda, pozwana podniosła, iż żądanie było bezpodstawne, bowiem, dodatkowe wynagrodzenie roczne należy się za okres przepracowany przez pracownika. Wobec tego, powód otrzymał dodatkowe wynagrodzenie za okres roku 2016, w którym rzeczywiście świadczył pracę.

W dniu 29 listopada 2017 roku, pozwana przelała na rachunek bankowy powoda, kwotę 188 072,36 złotych netto, tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Przed Sądem Okręgowym w Łodzi, VIII Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych toczyło się postępowanie pod sygn. akt VIII P 4/17, w którym powód dochodził zasądzenia od KRUS na jego rzecz świadczeń z tytułu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, dodatkowego wynagrodzenia rocznego za lata 2013-2016, nagrody jubileuszowej. Ostatecznie powód cofnął roszczenie o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz świadczenia tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego za lata 2013, 2014, 2015 i częściowo za 2016 ze zrzeczeniem się roszczenia.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2018r., pozwany dokonał wyliczenia, hipotetycznie przysługującego powodowi, dodatkowego wynagrodzenia za 2017r., która, bez uwzględniania, wypłaconego powodowi w dniu 29 listopada 2017r. wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, wynosiła 2 941 zł., natomiast, przy uwzględnieniu wypłaconego powodowi w dniu 29 listopada 2017r. wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, wynosiła 24 100,45 zł.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 3 grudnia 2018 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie X P 558/18 zasądził od KRUS na rzecz powoda kwotę 2 941 złotych, tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2017, z odsetkami od dnia 1 kwietnia 2018 roku.

W dniu 13 grudnia 2018 roku, pozwana wypłaciła powodowi kwotę 2 069,39 złotych netto, tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 rok.

W dniu 23 stycznia 2019 roku, pozwana wypłaciła powodowi kwotę 142,70 złotych netto, tytułem odsetek od dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 rok.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda w 2017r. wynosiło 8 650 zł brutto.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo, co do zasady, zasługiwało na uwzględnienie. Nie zasługiwała na uwzględnienie w pełni kwota, której, w niniejszym postępowaniu, dochodził powód.

Sąd Rejonowy wskazał, iż fakt przysługiwania powodowi prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017r., został już prawomocnie przesądzony w sprawie X P 558/18, dlatego szersze rozważania prawne, w tym przedmiocie, należało uznać za zbędne. Sąd w składzie rozpoznającym sprawę, podkreślił, iż w całości podziela argumentację prawną, dotyczącą przysługiwania powodowi prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017r. przedstawioną przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie X P 558/18, która to argumentacja została również podzielona przez Sąd Okręgowy w Łodzi, rozpoznający w sprawie VIII Pa 49/19, apelację od wyroku zapadłego w sprawie X P 558/18.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że na gruncie niniejszej sprawy, główną osią sporu między stronami była interpretacja art. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej, który stanowi, że wynagrodzenie roczne ustala się w wysokości 8,5% sumy wynagrodzenia za pracę otrzymanego przez pracownika w ciągu roku kalendarzowego, za który przysługuje to wynagrodzenie, uwzględniając wynagrodzenie i inne świadczenia ze stosunku pracy przyjmowane do obliczenia ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, a także wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy oraz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy przysługujące pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy.

Sąd, w pełni, podzielił stanowisko, zaprezentowane w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2011r. III PZP 3/11, iż warunkiem nabycia prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości jest efektywne przepracowanie u pracodawcy stosownego okresu czas. Należy mieć na uwadze, iż wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, ze swej istoty, przyznawane jest w momencie dokonywania tego za okres wsteczny – w którym pracownik, na skutek rozwiązania stosunku pracy, w tymże stosunku, już się nie znajdował. Jeżeli, zatem, podzielić pogląd pozwanego, iż wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy winno być „doliczane” do wynagrodzenia przysługującego w roku kalendarzowym, za który zostałoby ono przyznane, to w większości przypadków pracownik nie mógłby otrzymać dodatkowego wynagrodzenia rocznego od podstawy uwzględniającej to wynagrodzenie za okres pozostawania bez pracy, bowiem w tym okresie faktycznie pracy nie świadczył. A nieświadczenie pracy, wyłącza prawo do dodatkowego wynagrodzenia rocznego. Dlatego, też, w ocenie Sądu, przyjęcie poglądu prezentowanego przez

stronę pozwaną prowadziłyby de facto do stanu, w którym przytoczony art. 4 in fine o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej byłby przepisem martwym.

W związku z tym w pełni racjonalnym jest stanowisko zaprezentowane przez powoda, iż wypłacone wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy podlega wliczeniu do pozostałych składników wynagrodzenia, o których mówi wspomniany art. 4 ustawy. Sąd w pełni podziela w tym zakresie pogląd powoda mając przy tym na względzie, iż takie rozumienie przytoczonego przepisu wynika wprost z jego wykładni literalnej. Gdyby ustawodawca chciał, żeby wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, podlegało zaliczeniu do wynagrodzenia w roku kalendarzowym, za który zostało przyznane, wskazałby to, wprost, w przepisie ustawy, której redakcja jest szczegółowa, a w niektórych miejscach wręcz drobiazgową.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd uznał, iż roszczenie powoda jest usprawiedliwione co do zasady, tj. iż przysługuje mu dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2017r. obliczone, stosownie do regulacji art. 4 wspomnianej ustawy, również od wypłaconego powodowi w listopadzie 2017r. wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Wyliczenia należnego powodowi dodatkowego wynagrodzenia za rok 2017 Sąd dokonał w następujący sposób: od wskazanej w piśmie pozwanego z dnia 8 sierpnia 2018r. (k. 40 akt sprawy X P 558/18) w pkt 2 kwoty (wynagrodzenie powoda za 2017 rok powiększone o wypłacone w dniu 29 listopada wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy) 24 100,45 zł. odjęto zasądzoną wyrokiem w sprawie X P 558/18 kwotę 2 941 zł. Otrzymałą wartość podzielono przez 3 z uwagi na przepracowanie przez powoda w 2017r. okresu od 1 stycznia 2017r. do 30 kwietnia 2017r. i tą wartość zasądzono w punkcie 1. wyroku.

W pozostałym zakresie, powództwo zostało oddalone jako niezasadne.

Sąd podkreślił, iż na etapie sporządzania niniejszego uzasadnienia, sam dostrzegł, że wartość zasądzona w punkcie 1. wyroku jest błędna. Sądowi umknęło, iż wspomniana wartość 24 100,45 zł. jest wartością która już uwzględnia fakt, że powód w 2017r. pracował jedynie w okresie od 1 stycznia 2017r. do 30 kwietnia 2017r. Należało przy tym mieć na względzie fakt, że wartości wskazane w piśmie pozwanego z dnia 8 sierpnia 2018r. ujęte są w wartości brutto (świadczy o tym fakt, iż wskazana w pkt 1. tego pisma kwota wynagrodzenia stanowiąca podstawę do wyliczenia dodatkowego wynagrodzenia rocznego, przy uwzględnieniu, że powód pracował w okresie od 1 stycznia 2017r. do 30 kwietnia 2017r., wynosiła 34 600 zł, co po podzieleniu przez 4 daje wynagrodzenie miesięczne w kwocie 8 650 zł, a z zaświadczenia złożonego na k. 49 akt niniejszej sprawy wynika, że to miesięczne wynagrodzenie wynosiło 8 650 zł brutto). Dlatego też o ocenie Sądu zasadnym byłby przyznanie powodowi kwoty 21 159,45 zł brutto tytułem uzupełnienia dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017r.

Zważywszy, że błąd swój Sąd dostrzegł dopiero na etapie sporządzania uzasadnienia i nie mogąc go już naprawić, szczegółowo opisano dostrzeżone uchybienie poddając je pod rozstrzygnięcie Sądu II instancji, jeżeli strona powodowa zdecyduje się wnieść apelację w niniejszej sprawie.

Stosownie do art. 5 ust 2 wspomnianej ustawy wynagrodzenie roczne wypłaca się, z zastrzeżeniem ust. 3, nie później niż w ciągu pierwszych trzech miesięcy roku kalendarzowego następującego po roku, za który przysługuje to wynagrodzenie. art. 5 ust. 3 nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania, bowiem dotyczy on wynagrodzenia rocznego wypłacanego w związku z likwidacją pracodawcy, co w niniejszym postępowaniu nie miało miejsca.

Orzekając o odsetkach Sąd miał na względzie żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek od dnia 1 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty. W ocenie Sądu powód mógł żądać odsetek już od wcześniejszej daty, co wynika z treści, przytoczonego art. 5 ust. 2 ustawy, jednakże, żądanie odsetkowe powoda jest prawidłowe i w pełni zasługiwało na uwzględnienie.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w pkt 3 wyroku stosownie do dyspozycji art. 477² § 1 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o normy przepisane, przy przyjęciu rozstrzygnięcia z pkt 1 i 2 wyroku. Sąd uznał, że powód w 2/3 przegrał proces co do wysokości świadczenia, biorąc pod uwagę ostateczną wartość wskazaną po rozszerzeniu powództwa. Jednakże będąc związanym regulacją z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych, mając na uwadze, że powód nie był reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego, zasądzono od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu stosunkowo rozliczonych kosztów zastępstwa procesowego pozwanego w oparciu o pierwotną wartość przedmiotu sporu wynoszącą 6 416,73 zł w oparciu § 9 ust. 2 w zw. z § 2 pkt 4 przywołanego rozporządzenia.

Biorąc pod uwagę, że powód był ustawowo zwolniony od uiszczania opłaty od pozwu, a pozwany, przy przyjęciu rozstrzygnięcia z pkt 1 i 2 wyroku, przegrał proces w 1/3 Sąd w pkt 5 wyroku obciążył i nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi od pozwanego kwotę 133,33 zł, o czym orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28lipca 2005r.o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 755 z póź. zm.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła strona powodowa w zakresie: zasądzonej kwoty dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. oraz ustalonego okresu naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie , oddalenia powództwa ponad kwotę 7 053,15 zł , zasądzonego zwrotu stosunkowo rozliczonych kosztów zastępstwa procesowego.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za II instancję.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła również strona pozwana.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, iż powodowi należy się dodatkowe wynagrodzenie roczne mimo, iż nie wykonywał on faktycznie pracy u pozwanej w 2017 r. przez minimum 6 miesięcy, co wyklucza jego prawo do uzyskania dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017r.

- § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych dokonał błędnego ustalenia, iż należne koszty procesu od powoda na rzecz pozwanego wynoszą 900 zł z powodu, iż powód dochodził od pozwanego kwotę (...).73 zł. a jego roszczenie w trakcie procesu zostało rozszerzone do kwoty 21 159,44 zł co w ocenie sady powód wygrał proces na poziomie 2/3. Zauważyć należy, iż w trakcie trwania procesu powód cofnął swoje powództwo w zakresie kwoty 6416,73 zł z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego i rozszerzył je do kwoty 21159,44 zł z tego samego tytułu. Strona pozwana do końca procesu kwestionowała powództwo w całości. Nie sposób również zgodzić się z twierdzeniem Sądu, iż wniesienie niniejszego powództwa było spowodowane działaniem pozwanego.

- naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów i przyjęcie, że pozwany był zobowiązany do wypłaty całości roszczenie zgłoszonego przez pozwanego, mimo iż roszczenie było bezzasadne i nie należało się pozwanemu za okres od 1 stycznia 2017 r. do 30 kwietnia 2017 r.,

- art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów i przyjęcie, błędnej kwoty 24 100,45 zł jako podstawy do wyliczeń ostatecznej wysokości dodatkowego rocznego wynagrodzenia dla powoda za okres 4 miesięcy 2017 r.,

- art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w odmowie mocy dowodowej pismom wyjaśniającym pozwanej, chociaż wyjaśnienia nie stały w sprzeczności z istotną częścią materiału dowodowego zgromadzonym w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia wysokości rocznego wynagrodzenia dodatkowego za pierwsze cztery miesiące 2017 r.

Z uwagi na powyższe strona pozwana wniosła o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części przez oddalenie powództwa,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
- ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji z uwzględnieniem kosztów instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W punkcie 1 wyroku Sąd odrzucił apelację powoda w zakresie punktu 1 wyroku odnośnie kwoty 7 053,15 zł.

Wskazać należy, że przesłanką zaskarżenia orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest istnienie interesu prawnego w zaskarżeniu orzeczenia. Interes prawny w zaskarżeniu orzeczenia, określany mianem gravamen, oznacza pokrzywdzenie, polegające na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a sentencją orzeczenia, wynikającej z porównania zakresu żądania i treści rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., II CZ 22/06, Lex, nr 96615). Pokrzywdzenie polega bądź na całkowitym, bądź na częściowym, nieuwzględnieniu żądań strony i uwidacznia się poprzez porównanie twierdzeń strony o przysługujących jej prawach z rozstrzygnięciem o tych prawach zawartym w orzeczeniu. Strona niezadowolona i pokrzywdzona rozstrzygnięciem sądu pierwszej instancji, może zwrócić się do sądu odwoławczego o kontrolę tego rozstrzygnięcia.

Powód objął zakresem zaskarżenia całość wyroku, a zatem także rozstrzygnięcie, w którym Sąd częściowo uwzględnił żądanie pozwu i zasądził na jego rzecz kwotę 7 053,15 zł. Skoro zaskarżone orzeczenie, w zakresie punktu 1, nie jest dla powoda niekorzystne, nie przysługuje mu uprawnienie do zaskarżenia orzeczenia w tej części.

Zgodnie z treścią art. 373 § 1 kodeksu postępowania cywilnego Sąd drugiej instancji odrzuca apelację spóźnioną, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie usunęła w wyznaczonym terminie.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 373 k.p.c. odrzucił apelację powoda w zakresie punktu 1 (pierwszego) wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 6 października 2020 r., w sprawie o sygnaturze akt X P 998/19, jako niedopuszczalną.

Apelacja powoda okazała się, natomiast, zasadna w części, dotyczącej przysługującej mu kwoty z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r.

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że kwestia przysługiwania powodowi prawa do dodatkowego wynagrodzenia za 2017 r., została prawomocnie przesądzona w sprawie X P 558/18. Oczywiście, również, było, że wyrokiem zapadłym w sprawie X P 558/18, zasądzono na rzecz powoda kwotę 2 941,00 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe oraz dokonał prawidłowej interpretacji, obowiązujących w tym zakresie, przepisów prawa, w szczególności art. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej. Tym niemniej, zawarta w treści zaskarżonego wyroku należna powodowi kwota z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego, co zresztą dostrzegł sam Sąd I instancji na etapie sporządzania uzasadnienia, okazała się zaniżona. Faktem jest, że wysokość należnego powodowi wynagrodzenia za 2017 r. wyniosła 283 534,65 zł (k. 40 akt sprawy X P 558/18),

a, tym samym, 8,5% tej wartości stanowi kwota 24 100,45 zł. Biorąc, zatem, pod uwagę ,że na rzecz powoda z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. zasądzono już kwotę 2 941,00 zł , Sąd I instancji winien był zasądzić na jego rzecz kwotę 21 159,45 zł , zamiast zasądzonych 7 053,15 zł. Sąd Okręgowy uznał zatem zasadnym roszczenie powoda , co do kwoty stanowiącej różnicę między wartością należną , a wartością już zasądzoną tj. co do kwoty 14 106,30 zł i dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w punktach 2, 4 , 5 w ten sposób, że zasądził od Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w W. na rzecz powoda S. Z. (1) dodatkowo kwotę 14 106,30 zł (czternaście tysięcy sto sześć złotych trzydzieści groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego i nie obciążył Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w W., dodatkową opłatą od pozwu od zasądzzonego roszczenia , o czym w punkcie 2 sentencji wyroku, Sąd orzekł, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie obie apelacje , jako bezzasadne , podlegały oddaleniu , o czym

Sąd Okręgowy w Łodzi orzekł w punkcie 3 i 4 , w oparciu o art.385 k.p.c.

Anna Przybylska B. Z. F.

S.B.